

نه پیست استاندارد داریم و نه قایق!

نازنین ملایی: حداکثر هدفم فینال C المپیک است

ماه از اردو خارج بودند و خیلی زود تمریناتشان را از سر گرفتند. آن دوری چند ماه ما از اردو هم با یک فشار مضاعف در شروع مجدد همراه بود. باین حال درمجموع خدا را شکر کار با نایب قهرمانی در رقابت انتخابی و سپس با کسب سهمیه همراه شد.

البته با کنار رفتن بهمن نصیری...

بله. خب بالاخره یکی از ما باید به توکیو می‌رفت که آقای نصیری از خودگذشتگی کردند. باین حال بارها گفتم که به این شیوه‌ی توزیع سهمیه اعتراض دارم و آن را ناعادلانه می‌دانم.

هدفی که تلاش می‌کنید در توکیو به آن برسید، چه رکورد یا مرحله‌ای است؟

بهترین نتیجه در رویینگ را محسن شادی کسب کرد که به فینال D رسید و بهتر از آن نداشتیم. شاید نگاه واقع‌بینانه برای بهترین نتیجه‌ی من هم همین باشد، اما هدف اصلی من و چیزی که مشخص کردم، رسیدن به فینال C این بازی‌هاست.

از لحاظ رکوردی چقدر با آن فاصله دارید؟

چیزی حدود پنج ثانیه. البته با نفر اول این فینال! با فینال A هم شاید چیزی حدود پانزده ثانیه فاصله دارم.

نازنین ملایی، دومین قایقران المپیک ایران در توکیو است که البته در رشته‌ی رویینگ پارو می‌زند. مولایی با سابقه‌ی چندین قهرمانی در آسیا، یکی از برترین چهره‌های رویینگ زنان در آسیاست، اما حالا برای اولین بار قرار است حضور در المپیک را تجربه کند. مولایی در رقابت‌های کسب سهمیه‌ی قاره آسیا، با کسب عنوان دومی و در رقابت داخلی با بهمن نصیری، توانست دومین سهمیه‌ی قایقرانی ایران را از آن خود کند و مسافر توکیو شود. مولایی که در رویینگ تک نفره‌ی سنگین وزن بانوان پارو می‌زند، کمی از شرایط تمرینی و محدودیت‌ها گله‌مند است، اما از طرف دیگر همه‌ی توانش را گذاشته تا با کسب نتیجه‌ی خوب، خودش نقطه‌ی آغازی باشد برای رسیدگی و توجه بهتر به قایقرانی. رشته‌ای که معتقد است استعداد و توان ایرانی‌ها در آن فراتر از آسیاست. گفت‌وگو با تنها نماینده‌ی بانوی قایقرانی در توکیو را در ادامه می‌خوانید.

ما در المپیک باید در این رشته دو کیلومتر پارو بزنیم و به همین خاطر به پیستی نیاز داریم که بیش از دو هزار متر طول داشته باشد. در ایران چنین پیستی نداریم و باید دو مسافت هزار متری را پارو بزنیم که دور زدن در آن خیلی چیزها را به هم می‌ریزد و بدن را سرد می‌کند.

پس تنها راه، اردوی خارجی بود که آن هم انجام نشد!

بله. به نظر من برای انجام هماهنگی‌ها خیلی دیر اقدام شد و در نهایت با هیچکدام از کشورهای دارای پیست مناسب، برای برپایی اردو توافق نشد.

خب برای جبران این کاستی، کاری می‌شود کرد؟

اگر موافق باشید ابتدا از تمرینات منتهی به المپیک صحبت کنیم. دور آخر اردوها چطور پیش رفت و چقدر برای رقابت در توکیو آماده‌اید؟

بلافاصله بعد از رقابت گزینشی و کسب سهمیه، تمرینات را خیلی جدی و سخت آغاز کردیم. در هفته‌ها و روزهای پایانی وارد فاز سرعتی شدیم و به شدت تمرین کردیم تا در المپیک به اوج آمادگی برسیم. باین حال محل تمرین خوبی از لحاظ متراژ پیست نداشتیم و به همین خاطر دچار مشکل شدیم.

یعنی در ایران پیستی نداریم که استاندارد و مطابق خواسته‌ی شما باشد؟

خواسته‌ی ما که مطرح نیست.